

Sygn. akt II Ka 289/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2018 r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Karol Skocki

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale Andrzeja Dybki prokuratora Prokuratury Rejonowej w Koninie

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2018 r.

sprawy F. B.

oskarżonego o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie

z dnia 18 lipca 2018 r. sygn. akt II K 1213/17

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, a mianowicie poniesione wydatki w kwocie 20 zł oraz opłatę w kwocie 150 zł.

Karol Skocki

Sygn. akt II Ka 289/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 lipca 2018 r. Sąd Rejonowy w Koninie, w sprawie sygn. akt II K 1213/17 oskarżonego F. B. uznał za winnego tego, że w dniu 23.04.2017 roku o godz. 15:08 w K. przy ul. (...) w sklepie (...), dokonał kradzieży 1 butelki alkoholu Whisky J. D. o poj. 0,7 l wartości 84,99 zł, 1 butelki alkoholu Whisky T. o pojemności 0,7 l wartości 65,99 zł i chusteczek higienicznych o wartości 2,49 zł, działając tym na szkodę (...) Sp. z o.o. K., to jest wykroczenia z art. 119 § 1 kw i za to na podstawie art. 119 § 1 kw wymierzył mu karę 15 dni aresztu,

Ponadto tym samym wyrokiem F. B. uznany został za winnego tego, że w dniu 23.04.2017r. w okresie od godz. 20:11 do godz. 20:50 w K. przy ul. (...) w sklepie (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, zabrał w celu przywłaszczenia alkohole i artykuły higieniczne o łącznej wartości 590,93 zł i tak:

- o godz. 20:11 zabrał w celu przywłaszczenia 2 butelki alkoholu Whisky J. B. o poj. 1 l o łącznej wartości 139,98 zł, 2 butelki alkoholu Whisky J. D. o pojemności 0,7 l o łącznej wartości 169,98 zł i chusteczki higieniczne o wartości 3,99 zł,

- o godz. 20:48 zabrał w celu przywłaszczenia 1 butelkę alkoholu Whisky J. W. o poj. 0,7 l wartości 119,00 zł, 1 butelkę alkoholu Whisky J. poj. 0,7 l wartości 72,99 zł i 1 butelkę alkoholu J. D. o poj. 0,7 l wartości 84,99 zł działając tym na

szkodę (...) sp. z o.o. K., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany za podobne przestępstwo umyślne i w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za podobne przestępstwo umyślne, tj. przestępstwa z art. 12 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego F. B., zaskarżając go w zakresie pkt. I wyroku – w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze, a w zakresie obejmującym pkt. II wyroku – w całości, zarzucając mu:

1. co do czynu objętego punktem II wyroku:

a. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, że:

- oskarżony w dniu 23 kwietnia 2017r. o godz. 20:11 zabierając w celu przywłaszczenia 2 butelki alkoholu Whisky J. B. o poj. 1l o łącznej wartości 139,98 zł, 2 butelki alkoholu Whisky J. D. o pojemności 0,7 l o łącznej wartości 169,98 zł i chusteczki higieniczne o wartości 3,99 zł oraz o godz. 20:48 zabierając w celu przywłaszczenia 1 butelkę alkoholu Whisky J. W. o poj. 0,7 l wartości 119 zł, 1 butelkę alkoholu Whisky J. poj. 0,7 l wartości 72,99 zł i 1 butelkę alkoholu J. D. o poj. 0,7 l wartości 84,99 zł, działał w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czym wypełnił znamiona przestępstwa kradzieży z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., podczas gdy prawidłowo dokonane ustalenia faktyczne prowadzą do wniosków odmiennych, a mianowicie, że oskarżony działał w „takim samym” lecz nie „tym samym” zamiarze, co powoduje niemożność przypisania mu odpowiedzialności za zachowanie w warunkach czynu ciągłego,

- oskarżony dopuścił się kradzieży alkoholu w ilościach i wartości wskazanych w wyroku, w sytuacji, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia takich ustaleń,

b) obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 5 § 1 k.p.k., poprzez dokonanie w sprawie ustaleń faktycznych, które nie znajdują oparcia w materiale dowodowym, w sytuacji istnienia okoliczności faktycznych wymagających powzięcia przez sąd I instancji wątpliwości i rozstrzygnięcia ich na korzyść oskarżonego;

2) co do czynu objętego punktem I wyroku rażąca niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary aresztu za popełnienie wykroczenia z art. 119 § 1 kw.

W oparciu o powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie obejmującym pkt. I wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze i wymierzeniu oskarżonemu kary grzywny oraz o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie obejmującym pkt. II wyroku, poprzez przyjęcie, że oskarżony dopuścił się 2 wykroczeń z art. 119 § 1 kw oraz przyjęcie za podstawę ukarania art. 119 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw i wymierzenie kary grzywny.

III. Z ostrożności procesowej obrońca oskarżonego podniósł zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego kary, poprzez orzeczenie kary pozbawienia wolności, podczas gdy karą sprawiedliwą byłaby kara o charakterze wolnościowym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego F. B. okazała się bezzasadna.

Przed przystąpieniem do analizy zarzutów zawartych w apelacji Sąd Okręgowy pragnie zauważyć, iż orzeczenie wydane w przedmiotowej sprawie jest oparte na całokształcie materiału dowodowego zebranego w sprawie, który został poddany wnikliwej analizie bez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów.

Analiza dowodów przeprowadzonych przez Sąd Rejonowy znajduje pełne odzwierciedlenie we wnioskach zawartych w uzasadnieniu wyroku, które czyni zadość wymogom art. 424 § 1 i 2 k.p.k., co pozwala w pełni na przeprowadzenie kontroli instancyjnej.

Zauważyć należy, iż podnoszony przez obrońcę oskarżonego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, noszący nazwę „błędu dowolności”, zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem jest tylko wtedy słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada logice prawidłowego rozumowania.

Błąd taki może być wynikiem nieznanomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7 k.p.k.), np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych itd.

Przeprowadzając kontrolę instancyjną przedmiotowej sprawy należało stwierdzić, że Sąd Rejonowy w sposób rzetelny i kompetentny rozważył zebrany materiał dowodowy, a stanowisko swoje wszechstronnie i wyczerpująco uzasadnił. Ustalenia faktyczne dokonane przez sąd I instancji mieszczą się w ramach swobodnej oceny dowodów i pozostają pod ochroną art. 7 k.p.k.

Wbrew temu, co podnosi apelujący, zdaniem sądu odwoławczego, sąd I instancji przeprowadził prawidłową analizę zebranego materiału dowodowego oraz jasno i konkretnie wskazał podstawy dowodowe dokonanych ustaleń faktycznych, a także wskazał w sposób przekonywujący, dlaczego i w jakim zakresie dał wiarę poszczególnym dowodom, a dlaczego odmówił wiary innym. Co więcej, jest to ocena wszechstronna i zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego.

Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego F. B. prawidłowych ustaleń dokonał sąd meriti w zakresie sprawstwa oskarżonego czynu z art. 12 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w szczególności co do ilości skradzionego alkoholu i wartości skradzionego mienia, a także w części, w której zakwalifikował działanie oskarżonego jako czyn ciągły.

Przede wszystkim, wbrew twierdzeniom skarżącego zachowanie oskarżonego F. B. w godz. 20:11 i 20:48 należało zakwalifikować jako czyn ciągły. Jak słusznie wskazywał Sąd Rejonowy – na takie ustalenie pozwoliła dokładna analiza zachowania oskarżonego i podejmowanych kolejno przez niego działań. Oskarżony po dokonaniu pierwszego zaboru towaru ze sklepu (...) po godzinie 15:08 udał się do domu. Po czym dopiero w domu spożywając skradziony alkohol doszedł do przekonania, iż w zasadzie jest w stanie ukraść kolejną partię towaru.

Obrońca oskarżonego stara się nie zauważać, iż oskarżony po zabraniu rzeczy ze sklepu o godzinie 20:11 wyszedł z niego na chwilę, w celu pozostawienia za sklepem skradzionych rzeczy, po czym wrócił na teren sklepu w celu dokonania dalszej kradzieży. Faktycznie, wyjście ze sklepu z całym skradzionym towarem już za pierwszym razem byłoby utrudnione i rodziło zagrożenie „złapania oskarżonego na gorącym uczynku”. Oskarżony dokonując kradzieży w godzinach popołudniowych był zorientowany jaką ilość bez problemu może włożyć do koszyka i następnie ukraść bez zwracania szczególnej uwagi personelu. Oskarżony z całą pewnością miał tego świadomość, dlatego zaplanował dalszą kradzież alkoholi dwuetapowo już na samym początku wchodząc do sklepu około godziny 20:00.

Przy czym podkreślić należy, iż powzięcie zamiaru „z góry” oznacza, że sprawca musi zaplanować swoją działalność od pierwszego po ostatnie zachowanie. W chwili podejmowania pierwszego zachowania sprawca musi mieć również zamiar zrealizowania ostatniego (postanowienie SN 09.03.2006 r., V KK 271/05). Analiza zachowania oskarżonego dokonana przez sąd I instancji wskazuje, że warunek ten został spełniony i sąd odwoławczy takie stanowisko podziela.

Nie budzi wątpliwości, iż przypisane F. B. zachowania polegające na dwukrotnym zaborze alkoholi po godzinie 20 w odstępie blisko półgodzinnym z terenu sklepu (...) stanowią jeden czyn ciągły, w rozumieniu art. 12 k.k.

Analogicznie jako nieuzasadnione należy traktować również wszelkie zarzuty skarżącego w zakresie ilości skradzionego mienia jak i wartości. Co prawda, rację ma skarżący, że na czas procedowania przez sąd nie było możliwości przeprowadzenia dowodu z nagrania monitoringu, to jednak nie powoduje to braku możliwości rzetelnego ustalenia wartości skradzionego mienia i ilości. Monitoring ów stał się podstawą, bowiem ustalenia tych ilości i

wartości oraz znalazł odzwierciedlenie w zawiadomieniu o dokonaniu kradzieży (k. 4, 5, 6). A to następnie poparte zostało zeznaniami świadków – pracowników sklepu (...).

Kierunek apelacji obrońcy oskarżonego F. B. obligował sąd odwoławczy do kontroli zaskarżonego orzeczenia, także co do orzeczonych kar, zarówno w zakresie wykroczenia jak i czynu z art. 12 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Mając na uwadze dyrektywy sądowego wymiaru kary (art. 33 k.w.), okoliczności przedmiotowe i podmiotowe wykroczenia zarzuconego obwinionemu, które trafnie wyeksponował Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jak również jego właściwości i warunki osobiste, w szczególności dotychczasową karalność za przestępstwa przeciwko mieniu, karę 15 dni aresztu należy uznać za adekwatną i sprawiedliwą reakcję na zachowanie obwinionego.

Również z tych samych względów podniesiony z ostrożności procesowej zarzut obrońcy oskarżonego dotyczący rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec tego oskarżonego kary pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 12 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. nie mógł zostać uwzględniony.

W tym miejscu należy zaakcentować, iż rażąca niewspółmierność zachodzi jedynie wówczas gdyby na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej, w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. Stwierdzić także należy, iż nie chodzi tu o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać byłoby można - również w potocznym tego słowa znaczeniu - „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się zaakceptować. Słowem niewspółmierność zachodzi wtedy, gdy orzeczona kara za przypisane przestępstwo nie uwzględnia należyście stopnia winy oskarżonego i społecznej szkodliwości czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celu kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, z jednoczesnym uwzględnieniem celów wychowawczych i zapobiegawczych (vide wyroki SN z dn. 30.11.1990r., WR 363 / 90, OSNKW 1991, Nr 7-9, poz. 39, z dn. 02.02.1995r., II KRN 198 / 94, OSP 1995, Nr 6, poz. 18, wyrok SA w Poznaniu z dn. 06.04.1995r., II AKr 113/95, Prok. i Pr. 1995/11-12/30).

Sąd I instancji orzekając o karze pozbawienia wolności nie przekroczył w żaden sposób zasad wyrażonych w cytowanym przepisie, tak by można było mówić o rażącej niewspółmierności kary, to jest niewspółmierności w stopniu nie dającym się zaakceptować. Przeciwnie, Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu karę pozbawienia wolności sprawiedliwie, nie przekraczając granic przewidzianych przez ustawę, dostosował dolegliwość do stopnia winy, uwzględnił stopień społecznej szkodliwości popełnionego przestępstwa, wziął pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie kara ta ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Podkreślić należy, iż czyn zarzucany oskarżonemu zagrożony jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5, natomiast kara pozbawienia wolności orzeczona w przedmiotowej sprawie - orzeczona została w dolnych granicach zagrożenia.

Ponadto nie można zapominać, czego stara się nie zauważać skarżący obrońca, że F. B. jest osobą uprzednio karaną, w tym dwukrotnie za umyślne przestępstwa przeciwko mieniu i odpowiada w warunkach powrotu do przestępstwa.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy ocenił, iż orzeczona wobec oskarżonego kara 5 miesięcy pozbawienia wolności nie może być uznana za niewspółmiernie surową i to w dodatku w stopniu rażącym.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 627 k.p.k., w zw. z art. 634 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. oraz art. 2 ust.1 pkt. 2, art. 21 pkt 1 a i art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U. z 1983 r. nr 49, poz. 223 z późn. zm.).

SSO Karol Skocki